

νά γευθῇ τὴν ἐτι γλυκυτέραν τούρταν. Πλὴν αὕτη ἐγένετο ἄφαντος, διότι πρὸ τῆς κυρίας ἐσκέφθη ὁ Μούρτσουφλος. Ἡ κυρία βλέπουσα τὴν ἀπάτην ἀρχίζει νὰ κλαίῃ· τὰ δάκρυα πλημμυρίζουν τὴν αἰθουσαν· τὰ ἐπιπλα πλέουν ἐντὸς αὐτῆς. Ἐπακολουθεῖ σκηνὴ ἀπερίγραπτος. Ὁ σύζυγος μὴ γινώσκων πῶς νὰ δικαιολογηθῇ καὶ φοβούμενος μὴ πνιγῇ, φεύγει φρυάττων ἐκ τῆς λύσσης. Οἱ ὑπνέται σπεύδουν μὲ κάδους, καὶ τὴν πρῶϊαν διηγούνται εἰς τὴν σωθεῖσαν ὡς ἐκ θαύματος ἐκ τῆς πλημύρας συνοικίαν τὸ γεγονός καὶ τὸ κατόρθωμα τοῦ γάτου τῆς γειτόνισσας.

Σκηνὴ δ'. Ἡ Ἰουλιέττα τεσσαρακοντούτις περίπου, εὐτραφὴς καὶ μουντσουρωμένη ἔνεκα τῶν μετὰ τοῦ λέβητος στενῶν αὐτῆς σχέσεων, ἔσχε τὸ θάρρος νὰ θέσῃ κατὰ μέρος δύο παχεῖς ὀρτυγας καὶ νὰ δεχθῇ ἀτρομῆτως τὸ ὑδρολόγιον τῆς κυρίας, ἥτις δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ πιστεῦσῃ ὅτι τοὺς ἐπέταξεν ὡς ὄζοντας. Κατόπιν προειδοποίησε τὸν Ρωμαῖον καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς νυκτερινὴν εὐωχίαν, καὶ ὁ Ρωμαῖος, ἀρειμάνιος δεκανεὺς, σπεύδει τὴν ἐσπέραν πλήρης ἔρωτος καὶ βουλιμίας. Ἀλλ' ἐνῶ ἀνταλλάσσουσι θερμότηας ἐρωτικῆς φράσεις, ὁ φοβερός Μούρτσουφλος, ἤρπασε τοὺς δύο ὀρτυγας, μὴ ἀφήσας οὐδὲ καὶ τὴν σοῦβλαν πρὸς δικαιολόγησιν τῆς Ἰουλιέττας. Στρώννυται ἡ τράπεζα καὶ μεταβαίνει ἡ Ἰουλιέττα πρὸς παραλαβὴν τοῦ ὀρεκτικοῦ ἐδέσματος, ἀλλὰ ὀρνύει κραυγὴν βλέπουσα τὴν ἀρπαγὴν. Ὁ Ρωμαῖος βλέπων οὕτω ἀπροσδοκῆτως ματαιούμενον τὸ συμπόσιον ὀργίζεται, ὑποπτεύεται δόλον καὶ προφέρει σκληρὰς λέξεις κατὰ τῆς Ἰουλιέττας, ἥτις ἀνταποδίδει τὰ ἴσα. Ὁ Ρωμαῖος τῇ φιλοδωρεῖ ἐν ῥάπισμα, ἡ δὲ Ἰουλιέττα τῷ φορεῖ εἰς τὴν κεφαλὴν παρατυχοῦσαν κενὴν χύτραν. Ἡ συμπλοκὴ γίνεται μανιώδης. Ἡ οἰκογένεια ἀκούουσα τὸν θόρυβον προστρέχει ἔντρομος καὶ αὐθωρεῖ ἀποπέμψει μετ' αἰσχύνῃς τὸ παλαιὸν ζεῦγος τῶν ἐραστῶν νὰ λύσῃ τὰς διαφορὰς του ἐκ τῆς οἰκίας, ἐνῶ ὁ αἷτιος τοῦ κακοῦ, ὁ γάτος τῆς γειτόνισσας, ῥοκανίζει ἡσύχως εἰς μέρος τὰ τρυφερὰ ὅσα τῶν ὀρτυγῶν.

Σκηνὴ ε'. Ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας εἶνε δύο ἐπαρχιῶται μαθηταὶ γυμνασίου ἔχοντες κοινὸν τὸ δωμάτιον, κοινὰ τὰ φορέματα ἐνίοτε, κοινὰ τὰ μαθήματα καὶ κοινὰ τὰ ὄνειρα, ἐντὸς τῶν ὁποίων πλέουσι συχνὰ φανταζόμενοι ἑαυτοὺς κατ' ἀρχὰς ἐπιτρόπους ναοῦ, ἔπειτα δημοτικούς παρέδρους, ἔπειτα πτυχιούχους ἐπιστήμονας καὶ διαπρεπεῖς πολιτικούς ἀνδρας. Πλὴν τὴν ἁρμονίαν τῆς φιλίας ἐφθόνησεν ὁ πειρασμός, εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ ταπεινοῦ αὐτῶν ἐνδαιτήματος ὑπὸ τὸ σχῆμα ἐνὸς κεφαλίου τυροῦ, ὅπερ ἀπέστειλεν ὡς δῶρον ὁ πατὴρ ἐνὸς αὐτῶν πρὸς τὸ τέκνον του. Εἰς μάτην ὁ γαστρίμαργος Φιντίας ἤτει παρὰ τοῦ Δάμωνος μικρὸν τεμάχιον· ὁ Δάμων δὲν συγκατατίθεται, διότι ὁ τυρὸς ἐκεῖνος ἔχει ὑψηλὸν προορισμόν. Σκέπτεται δι' αὐτοῦ νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν γηραιὸν καθηγητὴν φρυάξαντα, διότι ἀπῆντησεν εἰς τὸ θέμα του τιρὸν μὲν ἰ, καὶ κατέφυγεν ὡς βλέπετε εἰς τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδον. Ταῦτα πάντα ὅμως ἡγνύει ὁ Μούρτσουφλος, ὅστις ἐν ταῖς πολυειδέσιν ἀσχολίαις του δὲν ἐσκέπτετο καθόλου περὶ τῆς ἐπανορθώσεως τῆς ἑλλή-

νικῆς ὀρθογραφίας, καὶ ὅστις περιηγούμενος ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ εὐρὼν ἀνοικτὸν τὸ ἐρμάριον ἔκρινε καλὸν νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ μόνον ἀντικείμενον τὸ ταράσσον τὴν μεταξὺ τῶν φίλων ἁρμονίαν καὶ λαβὼν τὸν τυρὸν ἀπῆλθεν. Ὅτε ἦλθεν ἡ ἡμέρα, ὁ Δάμων, ὅστις εἶχε προαναγγεῖλει εἰς τὸν καθηγητὴν τὸ δῶρον, ἔμεινεν ὡς στήλη ἄλως, μὴ εὐρὼν οὐδὲ ψυχίον αὐτοῦ. Αἱ ὑποψίαι του φυσικῶς ἔπесον ἐπὶ τοῦ γαστρίμαργου Φιντίου, ὃν ἐπέπληξε διὰ δριμειῶν λέξεων. Εἰς μάτην ἐκεῖνος διεμαρτύρετο, διαβεβαίων ὅτι εἶδε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰ περίξ τῆς οἰκίας κατασκοπεύοντα τὸν φοβερὸν γάτον τῆς γειτόνισσας. Ὁ Δάμων ἔμεινεν ἀμετάπειστος καὶ ἐδιπλασίασε τὰς πικρὰς λέξεις. Ὁ Φιντίας θυμωθεὶς ἐπὶ τέλους τῷ ἐπεμψε μίαν ἑδραν κατὰ κεφαλῆς, καὶ ὁ Δάμων, ζαλισθεὶς πρὸς στιγμὴν, ὤρμησεν ἐμμανὴς κατὰ τοῦ Φιντίου. Οἱ δύο φίλοι συνεπλάκησαν οὕτω στενῶς καὶ οὕτω ἀναποσπᾶστος ἐκ τῆς κόμης, ὥστε ἐδέησεν ἡ Ἀστυνομία παρεμβᾶσα νὰ μεταφέρῃ ἀμφοτέρους εἰς τὸ χημεῖον ὅπως τοὺς διαλύσῃ.

(Ἐκ τῶν τοῦ ἀθαράτου Bobb.)

ΒΙΒΛΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ.

Α' ΔΕΛΤΙΟΝ.

Ὁ κ. Μιχαὴλ Δάμπος	Τόμ.	25
(Α'. ἀποστολὴ)	"	2
Ἀνώνυμος	"	10
Ὁ κ. Νικόλαος Γ. Μπενάκης	"	19
Ὁ κ. Παναγ. Β. Παπαδάκης	"	9
Ὁ κ. Δημ. Κ. Μαυρουδῆς	"	

ΣΗΜ. Εἶναι λυπηρὸν ὅτι ἡ κοινωνία τῶν ὀλίγων συνεκινήθη ὑπὸ τῆς ἰδέας τῆς πηρογορίας αὐτῆς τῶν δυστυχῶν φυλακισμένων. Δὲν ἐπιστεῖομεν ὅτι εἰς ἑκατὸν δελτίον θὰ ἀνηγγέλλομεν ἀπὸ δύο καὶ τρεῖς δωρητὰς. Ἐν ἑστέλλον ὅλοι οἱ συγχαρίντες ἡμῖν προφορικῶς, θὰ εἴχομεν τῶρα συνηγμένους χιλίους τόμους. Ἀλλ' εἴμεθα τῶν πλούσιων εἰς λόγια. Καὶ ἀπὸ κυρίας; . . . Καμμία! Ζήτω ἡ Λιζιέ!

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς γράφει: «Χαίρομεν ὅτι ὁ καλὸς συμπολίτης ἡμῶν καὶ διευθυντὴς τῆς Διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς τῆς τῆς Διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου του ἐπληρώθη ἐλαφρῶς». Ναι, χάρις τῷ Θεῷ, ὁ κ. Κοσσονάκος ἐπληρώθη ἐλαφρῶς, ἀλλ' ἐτι ἐλαφρότερον ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα ὁ Ἀστὴρ οὗτος τῆς Ἀνατολῆς καθὼς τὸ ἀναφέρει. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ χαίρῃ, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ χύγῃ δάκρυα διὰ τὸ πάθημα τοῦ καλοῦ συμπολίτου ἡμῶν.

Ἐν τινι ἐξοχικῇ οἰκίᾳ ἐν Σύρῳ, γράφει ἡ Νέα Ἐφημερίς, ἠτοκτόνησέ τις ἀνατινάξας τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς του διὰ πολυκρότου. Εἴμεθα περίεργοι νὰ μάθωμεν τί ἔγεινε τὸ κάτω μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐτοκτονήσαντος, ἀφοῦ ἀνετίναξε τὸ ἄνω μόνον.